

D • N
21/9 1950

Omkastningen i Korea

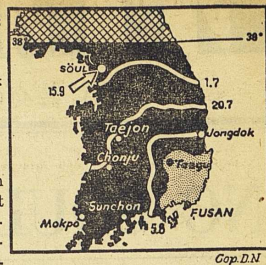
Vändningen i Koreakriget har varit utomordentligt snabb och klar. Ännu för mindre än två veckor sedan ställde man sig frågan om de amerikanska, på Förenta nationernas order stridande trupperna skulle kastas i sjön; dag för dag smälte brohuvudet samman, och den nordkoreanska offensiven tilltog i styrka. Nu är den aktuella frågan när det nordkoreanska motståndet skall krossas. Angriparna från i går löper fara att fångas mellan den landstigningsarmé som är i färd med att erövra Söul och den armé som hållit brohuvudet och nu går till motanfall; en rad mindre landstigningar inom det ockuperade området bidrar att desorganisera de kommunistiska trupperna.

Den kommunistiska invasionen av Sydkorea var under den första tiden så framgångsrik att man med skäl kunde tala om ett blixtnfall. Angreppet började på morgonen den 25 juni, då nordkoreanska arméer på 70.000—80.000 man — jämte starka reserver — gick över gränsen på elva olika punkter. Förenta nationernas råd antog samma dag en resolution som fördömde angreppet och begärde dess inställande; denna första kraftåtgärd från organisationens sida betingades av att den ryske delegaten på grund av tvisten om Kinas representation tillfälligt dragit sig tillbaka från rådets förhandlingar. Den 27 juni förklarade Truman, till lättnad och glädje för den demokratiska opinionen i hela världen, att USA skulle följa FN:s direktiv genom att med väpnad makt stödja Sydkorea, men de första amerikanska förbanden anlände först någon vecka senare, och det dröjde länge innan de amerikanska hjälpstyrkorna blev starka nog för att bilda kärnan i försvaret. Under tiden fortsatte den nordkoreanska offensiven. Den 28 juni togs huvudstaden Söul, den 7 juli var en tredjedel, den 15 juli hälften, den 26 juli drygt tre fjärdedelar av Sydkorea intaget. Från omkring den 1 augusti har striden stått om

brohuvudet i sydost; i början av september blev det tydligt att de kommunistiska attackererna misslyckats, och den 15 september skedde den stora amerikanska landstigningen.

De militära erfarenheterna av kriget har livligt diskuterats. Främst har hävdats att marktruppernas oumbärlighet klarlagts; trots sin överlägsenhet i flyg har amerikanerna inte kunnat hejda den nordkoreanska offensiven innan de fört över betydande förband av stridsvagnar, infanteri och artilleri. Sannolikt ligger det något väsentligt i denna iakttagelse; den kan kanske uttryckas så att flyget inte visat sig äga den helt dominerande betydelse som man på sina håll varit benägen att anta. Men det är för tidigt att av vad som skett dra mera bestämda och långtgående slutsatser. Det är knappast andra än de rena flygfanatikerna som genom händelserna visats ha orätt; även det stora flertalet anhängare av ett starkt flyg har utgått från nödvändigheten av en samverkan mellan flyg och marktrupper. En rad andra faktorer försvårar jämförelser mellan Koreakriget och ett storkrig. Terrängen har begränsat flygets möjligheter, likaså det stora avståndet mellan stridsplatsen och de amerikanska baserna i Japan och hemlandet. Och framför allt: USA har av skäl som inte kan väntas bli utslagsgivande i ett storkrig underlåtit att begagna atombomben.

Många problem inställer sig inför ett lyckosamt slut på kriget. USA har förklarat att Förenta nationerna skall bestämma om Koreas framtid. En sammanslagning av Nord- och Sydkorea stöter emellertid på stora svårigheter; bland annat får man komma ihåg att kriget inte bara varit en kraftmätning mellan kommunister och demokrater eller mellan öst och väst, utan också ett verkligt inbördeskrig mellan traditionellt skilda delar av den koreanska nationen. En återgång till situationen före kriget ter sig

Den nordkoreanska framryckningen mot söder framgår av kartans frontlinjer. Det ljusa fältet är det brohuvud som hållits av FN-styrkorna sedan mitten av augusti, men som nu vidgas mot norr och väster.

emellertid också orimlig; om FN-styrkorna drar sig tillbaka från landet, måste Sydkorea leva i fruktan för ett nytt angrepp.

Då FN och USA ingrep för snart tre månader sedan sades det allmänt och med rätta att denna aktion var det enda medlet att på en gång undvika ett storkrig och att förebygga en fortskridande rysk expansion — främst i Asien, men även i Europa — genom ombud, genom satellitstater. Att aktionen lyckats betyder inte att risken för ett storkrig försvunnit eller att möjligheten av nya invasioner av samma typ (Indokina, Persien, Grekland, Jugoslavien) undanröjts. Det är tänkbart att Kina inskrider till nordkoreanernas hjälp och att konflikten i öster sedan successivt utlöser världskriget; det är också tänkbart, ja, sannolikt att kommunismen, även om den för tillfället slår till reträtt, snart kommer åter på nya angreppspunkter. Men säkert är att FN:s och Amerikas ingripande legat i hela den demokratiska världens intresse, att denna värld är skyldig USA den största respekt och tacksamhet för dess offer och mer än någonsin förr måste ha klart för sig att Amerikas makt är den enda säkra garantin för demokratiernas rätt och för varje enskild människas frihet. Seger i Korea ger inte trygghet för framtiden, vi måste fortfarande leva under hotet av den ryska imperialismen, men vad som kunnat göras för att stävja angreppsplanerna har denna gång gjorts — och en väg av ny tillförsikt går genom världen.